

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS
(otrā palāta paplašinātā sastāvā)
2006. gada 12. decembrī*

Lietā T-95/03

Asociación de Empresarios de Estaciones de Servicio de la Comunidad Autónoma de Madrid, Madride (Spānija),

Federación Catalana de Estaciones de Servicio, Barselona (Spānija),

ko pārstāv H. Himeness Laiglesia [*J. Jiménez Laiglesia*], M. Delagado Ečevarija [*M. Delgado Echevarría*] un R. Ortega Bueno [*R. Ortega Bueno*], advokāti,

prasītājas,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv H. Buendija Sjerra [*J. Buendía Sierra*], pārstāvis, kam palīdz H. Rívas Andress [*J. Rivas Andrés*] un H. Gutjeress Žisbērs [*J. Gutiérrez Gisbert*], advokāti,

atbildētāja

* Tiesvedības valoda — spāņu.

ko atbalsta

Spānijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja E. Brakehaiss Konesa [*E. Braquehais Conesa*], pēc tam M. Munjoss Peress [*M. Muñoz Pérez*], pārstāvji,

un

Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED), Madride, ko pārstāv H. Peress-Bustamante Kesters [*J. Pérez-Bustamante Köster*] un H. Pasass Ogajars [*J. Passás Ogallar*], advokāti,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 13. novembra Lēmumu C(2002) 4355, galīgā redakcija, par Spānijas valsts tiesību aktiem, kas attiecas uz lielveikalu atvērtajām degvielas uzpildes stacijām.

EIROPAS KOPIEN
UPIRMĀS INSTANCES TIESA
(otrā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši A. V. H. Meijs [*A. W. H. Meij*], N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*], I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] un S. Papasavs [*S. Papasavvas*],

sekretārs H. Palasio Gonsales [J. Palasio González], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 18. oktobrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

1. Spānijas tiesiskais regulējums

- 1 Spānijas Konstitūcijas 47. panta 2. punkts paredz, ka “[autonomā] kopiena iekasē nodokli par [zemesgabala] vērtības palielināšanos, kas rodas valsts veikto pasākumu rezultātā pilsētapsūbūves jomā”.
- 2 *Ley 6/1998 sobre Régimen del Suelo y Valoraciones* (Likums par zemi un novērtējumu, turpmāk tekstā — “LRSV”) 3., 7., 8., 14. un 18. pants paredz:

“3. pants

[Autonomā] kopiena iekasē nodokli par [zemesgabala] vērtības palielināšanos, kas rodas valsts veikto pasākumu rezultātā pilsētapsūbūves jomā, šajā un citos piemērojamajos likumos noteiktajos termiņos.

[..]

7. pants

Saskaņā ar šo likumu zeme tiek iedalīta kā apgūstama zeme, apbūvējama zeme un neapbūvējama zeme vai arī atbilstoši pilsētāpūves noteikumos noteiktajai klasifikācijai.

8. pants

Saskaņā ar šo likumu pilsētas zeme ir:

- a) zeme, uz kuras jau veikto izmaiņu rezultātā ir ceļa un ūdens pievads, notekūdeņu sistēma un elektrības padeve vai arī kura ir apgūta apbūvei atbilstoši pilsētāpūves noteikumos minētajai formai un īpašībām;
- b) zemesgabali, kuri, izpildot [būvniecības] plānu, ir apbūvēti saskaņā ar šī plāna prasībām.

[..]

14. pants

1. Apbūvei paredzētu pilsētas zemesgabalu īpašnieki par saviem līdzekļiem šo zemes gabalu vajadzīgo apbūvi pilnveido tā, lai tie — ja tas tā nav — kļūtu par apbūvējamu

zemesgabalu un noteiktajā termiņā zemesgabalu, kas atrodas teritorijās, kurām saskaņā ar apbūves plānu šādām prasībām ir jāatbilst, apbūvi veiktu saskaņā ar šo plānu.

2. [Apbūvei] neapgūtu pilsētas zemesgabalu īpašniekiem:

[..]

- c) obligāti un bez maksas kompetentas iestādes rīcībā ir jānodod parcele, kas atbilst 10 % no attiecīgās teritorijas; šo procentuālo daļu, kas ir maksimālais apmērs, var samazināt saskaņā ar tiesību aktiem par pilsētāpibūvi; tāpat saskaņā ar tiem pašiem tiesību aktiem var samazināt kompetentās iestādes finansiālo līdzdalību saistībā ar attiecīgās zemes apgūšanu.

[..]

18. pants

Veicot izmaiņas par apbūvējamu atzītajā zemesgabalā, to īpašniekiem ir paredzēti šādi pienākumi:

[..]

- 4) obligāti un bez maksas kompetentas iestādes rīcībā nodot parceli, kas atbilst 10 % no attiecīgās teritorijas lietojamības; šo procentuālo daļu, kas ir maksimālais apmērs, var samazināt, pamatojoties uz tiesību aktiem par pilsētāpību; tāpat saskaņā ar tiem pašiem tiesību aktiem var samazināt kompetentās iestādes finansiālo līdzdalību, kas saistīta ar attiecīgās zemes apgūšanu.

[..]”

- 3 *Real Decreto Ley 6/2000, de Medidas Urgentes de Intensificación de la Competencia en Mercados de Bienes y Servicios* (Dekrēts-likums par steidzamiem pasākumiem konkurences pastiprināšanai preču un pakalpojumu tirgos, turpmāk tekstā — “Dekrēts-likums”) pirmie pārejas noteikumi (turpmāk tekstā — “PN 1”) paredz:

“[Lielveikalos], kuri jau ir atvērti brīdī, kad stājies spēkā [Dekrēts-likums], vai par kuriem no pašvaldības ir saņemta atļauja tos atvērt, saskaņā ar [Dekrēta-likuma] 3. pantu var atrasties iekārtas naftas produktu piegādei, kas atbilst šādām prasībām:

- a) platība, ko aizņem [attiecīgo produktu] piegādei nepieciešamās iekārtas un aprīkojums, netiek ietverta kopējā apbūvējamā vai izmantotajā platībā;
- b) iekārtu uzstādīšanai un darbībai paredzētās pašvaldību atļaujas tiek uzskatītas par izsniegtām, iestādei klusējot, ja tā 45 dienu laikā pēc lūguma iesniegšanas nav skaidri paziņojusi savu lēmumu;

c) katrā ziņā komersantam infrastruktūras naftas produktu piegādei paredzēto iekārtu pieslēgšana vispārējām ārējām sistēmām ir jāveic par saviem līdzekļiem, ievērojot [pilsēt būves] plānā minētos noteikumus un priekšnosacījumus.”

4 Saskaņā ar *Ley 16/1989 de Defensa de la Competencia* (Likums par konkurences aizsardzību) 19. panta 1. punktu “ši panta noteikumi ir spēkā, ievērojot [EKL] 87.–89. pantu [..] un Padomes [1999. gada] 22. marta Regulu (EK) Nr. 659/1999 [ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EKL 88. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.)]”.

2. PN 1 un Dekrēts-likums

5 2000. gada 23. jūnijā Spānijas valdība pieņēma Dekrētu-likumu par konkurences pastiprināšanu Spānijas preču un pakalpojumu tirgos, konkrētāk, naftas produktu mazumtirdzniecības jomā. Dekrēts-likums, kas ietvēra PN 1, netika iepriekš paziņots Komisijai saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu.

3. Procedūra Komisijā

6 2000. gada 20. jūlijā *Asociación de Empresarios de Estaciones de Servicio de la Comunidad Autónoma de Madrid* (Madrīdes autonomās kopienas Degvielas uzpildes staciju īpašnieku asociācija), *Federación Catalana de Estaciones de Servicio* (Katalonijas Degvielas uzpildes staciju federācija) un *Confederación Española de*

Estaciones de Servicio (Spānijas Degvielas uzpildes staciju konfederācija) iesniedza Komisijai sūdzību saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 20. pantu. Sūdzības iesniedzējas apgalvoja, ka PN 1 pieņemšana nozīmē valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, no kā labumu gūst lielveikalu īpašnieki, un lūdza Komisijai apturēt šo valsts atbalstu un uzsākt formālu izmeklēšanas procedūru saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktu.

- 7 Sūdzības iesniedzējas 2000. un 2001. gada laikā vairākkārt Komisijai sniedza informāciju un papildu argumentus. Tāpat šajā laikā notika vairākas telefonsarunas un tikšanās, piedaloties sūdzības iesniedzēju likumiskajiem pārstāvjiem un Komisijas ierēdņiem.
- 8 2000. gada 28. decembrī Komisija aicināja Spānijas Karalisti izteikt savu viedokli par sūdzību un tai iesniegt papildu informāciju. Spānijas Karaliste savu atbildi nosūtīja ar 2001. gada 13. februāra vēstuli.
- 9 Ar 2002. gada 8. februāra vēstuli Komisija informēja sūdzības iesniedzējas, ka pēc iepriekšēja izvērtējuma veikšanas, pamatojoties uz iesniegto informāciju, tā uzskata, ka PN 1 nav tikuši finansēti no valsts līdzekļiem un ka tādējādi nav pietiekama pamatojuma, lai turpinātu izmeklēšanu.
- 10 Ar 2002. gada 8. marta vēstuli sūdzības iesniedzējas nosūtīja papildu piezīmes. 2002. gada 18. septembrī sūdzības iesniedzējas, pamatojoties uz EKL 232. pantu, Komisijai lūdza pieņemt lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 13. pantu.

4. Apstrīdētais lēmums

- 11 2002. gada 13. novembrī Komisija pieņēma Lēmumu C (2002) 4355, galīgā redakcija, paredzot, ka valsts atbalsts nav konstatējams (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”).
- 12 Attiecībā uz PN 1 a) apakšpunktu Komisija uzskata, ka, pirmkārt, šī tiesību norma atspoguļo izmaiņas ģenerālplānā noteikto zemesgabalu iezīmēs, jo ar to lielveikaliem, kuri pilnībā ir izmantojuši maksimālo šajā pašā plānā paredzēto apbūvējamo teritoriju, tiek atļauts būvēt degvielas uzpildes stacijas, nenojaucot iepriekš esošo būvi. Tā labuma guvējiem no PN 1 vairāk nav jāizvērs pārrunas ar pašvaldībām par iezīmju grozīšanu zemei, uz kuras tie vēlas ierīkot degvielas uzpildes stacijas. Tomēr Komisija, pamatojoties uz *LRSV* 8. un 14. pantu, uzskata, ka tā kā lielveikali atrodas uz apgūtiem pilsētas zemesgabaliem, tad to īpašniekiem saskaņā ar Spānijas tiesībām nav vietējo iestāžu rīcībā jāmaksā daļa no [zemesgabala] vērtības pieauguma, kas rodas papildu apbūves iespējas dēļ. Tādējādi ar PN 1 lielveikalu īpašnieki netiek atbrīvoti no pienākuma valstij maksāt nodokli. Šī tiesību norma ir tikusi apstiprināta ar *Tribunal Constitucional* (Spānijas Konstitucionālā tiesa) spriedumu lietā Nr. 54/2002 (turpmāk tekstā — “spriedums lietā Nr. 54/2002”), saskaņā ar kuru valsts tiesību akti, ar ko apgūto pilsētas zemesgabalu īpašniekiem aizliedz obligāti maksāt nodokli par apbūves paplašināšanās rezultāta radušos [zemesgabala] vērtības pieaugumu.
- 13 Otrkārt, Komisija uzskata, ka ar PN 1 a) apakšpunktu netiek grozīts tās zemes [lietošanas] mērķis, uz kuras saskaņā ar attiecīgo pašvaldības plānu atrodas lielveikali. Faktiski atbilstoši Komisijas viedoklim šī tiesību norma attiecas tikai uz apbūvējamo platību un lietošanas ierobežojumiem. Tādējādi, ja zemes [lietošanas] mērķis nav ierīkot degvielas uzpildes staciju, tad tās īpašniekam atbilstoši administratīvai procedūrai ir jālūdz to mainīt.

- 14 Turklāt Komisija uzskata, ka ar PN 1 b) apakšpunktu tiek samazināts iestādes "klusēšanas laiks", un ar to būvatļaujas īpašnieks netiek atbrīvots no pienākuma maksāt nodevu par atļaujas izsniegšanu.
- 15 Visbeidzot, Komisija apstiprina, ka lielveikalu īpašniekiem ir jāsaņem vajadzīgās atļaujas būvēt un izmantot iekārtas naftas produktu mazumtirdzniecībai un ka šīm iekārtām ir jāatbilst spēkā esošajiem tehniskajiem normatīviem. Komisija no tā secina, ka attieksme pret lielveikalu īpašniekiem salīdzinājumā ar citiem tirgus dalībniekiem tādējādi nav labvēlīgāka.
- 16 Atsaucoties uz *LRSV* 14. pantu un *Tribunal Constitucional* veikto šī panta interpretāciju, Komisija secināja, ka ar Spānijas tiesību aktiem aizliedz jebkādu apgūto pilsētas zemesgabalu īpašniekiem, kā, piemēram, lielveikalu īpašniekiem, maksāt nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu, ko paredz PN 1. Tādējādi Komisija no tā secināja, ka PN 1 nekādi nav saistīti ne ar valsts līdzekļu zaudēšanu, ne arī atteikšanos no to saņemšanas un ka tādējādi valsts lēmums tiesību akta formā nav saistīts ar tiešu vai netiešu valsts līdzekļu piešķiršanu. Šī iemesla dēļ tā secināja, ka PN 1 nav valsts atbalsts EKL 87. panta izpratnē.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 17 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instantes tiesas kancelejā saņemts 2003. gada 8. martā, *Asociación de Empresarios de Estaciones de Servicio de la Comunidad Autónoma de Madrid* un *Federación Catalana de Estaciones de Servicio* cēla šo prasību.

- 18 2003. gada 19. jūnijā Spānijas Karaliste lūdza iestāties lietā atbildētājas prasības atbalstam. Ar 2003. gada 22. septembra rīkojumu Pirmās instances tiesas otrās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētājs atbalstīja šo lūgumu. Spānijas Karaliste 2003. gada 5. decembrī iesniedza savu iestāšanās rakstu. Pārējās lietas dalībnieces tika aicinātas par šo rakstu iesniegt savus apsvērumus.
- 19 Ar procesuālo rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 4. septembrī, prasītājas atteicās iesniegt replikas rakstu.
- 20 2004. gada 11. martā *Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)*, Lielo izplatītājuņēmumu valsts asociācija) lūdza iestāties lietā atbildētājas atbalstam. Atbildētāja un prasītājas par šo lūgumu iesniedza savus apsvērumus attiecīgi 2004. gada 25. un 31. martā. Tā kā lūgums tika iesniegts pēc Pirmās instances tiesas reglamenta 115. panta 1. punktā minētā sešu nedēļu termiņa beigām, tad Pirmās instances tiesas otrās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētājs ar 2004. gada 17. maija rīkojumu ļāva *ANGED* izklāstīt savus apsvērumus mutvārdu procesa laikā saskaņā ar Reglamenta 116. panta 6. punktu.
- 21 Ar 2005. gada 13. jūnija vēstuli Pirmās instances tiesa lūdza prasītājam, Komisijai un Spānijas Karalistei tai iesniegt dokumentu un atbildēt uz dažiem jautājumiem. Lietas dalībnieces atbildēja šim lūgumam paredzētajā termiņā.
- 22 2005. gada 5. oktobrī Komisija Pirmās instances tiesai darīja zināmus divus *Tribunal Superior de Justicia de Madrid* (Madrīdes Augstākā tiesa) spriedumus, kas datēti ar 2005. gada maiju un jūliju, kam atbilstoši Komisijas minētajam ir nozīme šīs prāvas iznākumā. Komisija norādīja, ka tā par šiem spriedumiem uzzināja 2005. gada septembra beigās.

23 2005. gada 14. oktobrī prasītājas attiecīgi iesniedza apsvērumus par Komisijas iesniegtajiem *Tribunal Superior de Justicia de Madrid* spriedumiem. Prasītāju apsvērumu pielikumā, pirmkārt, bija iesniegti administratīvo aktu izvilkumi par vienu no *Tribunal Superior de Justicia de Madrid* spriedumiem un, otrkārt, virkne nolīgumu par pilsēt būvniecību, kas noslēgti starp individiem un Spānijas vietējām iestādēm.

24 Lietas dalībnieču mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem tika uzklausīti tiesas sēdē, kas notika 2005. gada 18. oktobrī.

25 Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;

- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- pieņemt lēmumu par prasības pieņemamību;

- noraidīt prasību kā nepamatotu;

- piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

27 Spānijas Karalistes un *ANGED* prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pieņemamību

1. *Par atsevišķu prasītāju 2005. gada 14. oktobra apsvērumu pielikumu pieņemamību*

28 Savu ar Komisijas iesniegtajiem *Tribunal Superior de Justicia de Madrid* spriedumiem saistīto 2005. gada 14. oktobra apsvērumu pielikumā prasītājas ir pievienojušas virkni Spānijas autonomo kopienu oficiālo vēstnešu, kas datēti ar 2003. gada 9. maiju, 2004. gada 17. februāri, 2005. gada 28. martu un 1. jūliju, — izvilikumus par atsevišķiem nolīgumiem starp indivīdiem un vietējām iestādēm.

29 Pirmkārt, ir jānorāda, ka pretēji prasītāju apgalvojumiem šie dokumenti nav saistīti ar Komisijas iesniegtajiem *Tribunal Superior de Justicia de Madrid* spriedumiem un šī iemesla dēļ nevar tikt uzskatīti par reakciju attiecībā uz Komisijas paziņojumu par spriedumiem.

- 30 Otrkārt, ir jākonstatē, ka prasītājas savā prasības pieteikumā un sūdzībā Komisijai ir norādījušas, ka ir spēkā tādi nolīgumi par pilsētāpību kā izvilkumos minētie. Tādējādi prasītājas nevar apgalvot, ka, iesniegdamas minētos izvilkumus Pirmās instances tiesai, tās ir atbildējušas uz Komisijas jauno, tās 2005. gada 5. oktobra apsvērumos minēto, argumentu.
- 31 Treškārt, ir jānorāda, ka prasītājas nenorāda iemeslu, kura dēļ tās par šiem izvilkumiem nav varējušas paziņot agrāk.
- 32 Ņemot vērā iepriekš minēto, saskaņā ar Reglamenta 48. panta 1. punktu no lietas materiāliem ir jāizņem Spānijas autonomo kopienu oficiālo vēstnešu izvilkumi, ko prasītājas pievienojušas saviem 2005. gada 14. oktobra apsvērumiem, jo tie ir iesniegti novēloti.

2. Par prasības pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 33 Neiesniedzot atsevišķu procesuālu rakstu, kurā norādīts nepieņemamības pamatojums, Komisija uzskata, ka prasība nav pieņemama.

- 34 Pamatojoties uz judikatūru, Komisija uzskata, ka prasītāju, kas ir uzņēmumu asociācijas, celtā prasība ir pieņemama, pastāvot tikai diviem nosacījumiem. Pirmais nosacījums ir tāds, ka prasītāju biedri varēja arī individuāli celt prasību. Pastāvot otrajam nosacījumam, apstrīdētajam lēmumam vajadzēja ietekmēt prasītājas kā darījumu sarunu dalībnieces. Saskaņā ar Komisijas minēto prasītāju celtā prasība neatbilst nevienam no šiem diviem nosacījumiem.
- 35 Komisija uzskata, ka, pirmkārt, apstrīdētais lēmums prasītāju biedrus nav ietekmējis tieši un individuāli. Faktiski apstrīdētais lēmums prasītāju biedru konkurences stāvokli ir skāris tikai netieši un potenciāli. Tādējādi prasītāju biedru celtā prasība par tiesību akta atcelšanu nav pieņemama. Otrkārt, Komisija uzskata, ka tādējādi ar apstrīdēto lēmumu nav tikusi ietekmēta ne prasītāju kā darījuma sarunu dalībnieču pozīcija, ne arī to svarīgā darījuma partneru loma. Tiesas sēdē Komisija piebilda, ka prasītājas nav sniegušas precīzus datus par to biedru būtisku, ar PN 1 radītu stāvokļa ietekmi.
- 36 Atbildot uz argumentu par to, ka valsts tiesās nav iespēju celt prasību, Komisija norāda, ka *Ley de Defensa de la Competencia* 19. pantā paredzētais mehānisms, kura efektivitāti apšaubā prasītājas, attiecas tikai uz valsts tiesību normu par valsts atbalstu piemērošanu. Taču atbilstoši Komisijas minētajam prasītājas Spānijas tiesās varēja atsaukties uz EKL 88. panta 3. punkta tiešo iedarbību, minot nelikumīgu atbalstu esamību. Tādējādi prasītājam nav liegta efektīva tiesiskā aizsardzība.
- 37 Spānijas Karaliste pievienojas Komisijas teiktajam. Tā norāda, ka *Confederación Española de Estaciones de Servicio*, kas ir valsts asociācija, nav viena no šīs prasības cēlējām, lai gan tā piedalījās Komisijas uzsāktajā administratīvajā procedūrā, kas liecina par kļūdainu prasītāju rīcību. Tiesas sēdē Spānijas Karaliste minēja, pirmkārt,

ka prasītāju rīcībā ir efektīvi tiesību aizsardzības līdzekļi un, otrkārt, ka šo lietu nevar saistīt ar Tiesas 1993. gada 19. maija spriedumu lietā C-198/91 *Cook*/Komisija (*Recueil*, I-2487. lpp.) un 1993. gada 15. jūnija spriedumu lietā C-225/91 *Matra*/Komisija (*Recueil*, I-3203. lpp.), jo šajā gadījumā prasītājas nav atsaukušās uz savu procesuālo tiesību pārkāpumu.

38 Prasītājas uzskata, ka to prasība ir pieņemama. Tās min, ka tām ir pamats celt prasību, jo to tiesības tieši ietekmē apstrīdētais lēmums. Faktiski, pirmkārt, tā kā Spānijas Karaliste nepaziņoja par PN 1, Komisija varēja uzsākt savu izmeklēšanu, pamatojoties uz to sūdzību. Turklāt prasītājas pastāvīgi kontaktējās ar Komisijas ierēdņiem, kas izmeklēja lietu, tās iesniedza savus apsvērumus Komisijai un deva tai padomus, izvērtējot PN 1. Tāpat prasītājas uzsver, ka Komisijas 2002. gada 8. februāra vēstule, kurā ietverts Komisijas pagaidu viedoklis (skat. iepriekš 9. punktu), bija adresēta tikai tām un ka apstrīdētais lēmums, kurā tās ir vairākkārt minētas, tām tika nosūtīts pēc tam, kad to bija saņēmusi Spānijas Karaliste. Visbeidzot, pagājušajā laikā prasītājas ir aktīvi sadarbojušās ar Komisiju, lai saskaņā ar statūtiem aizsargātu savu biedru profesionālās intereses.

39 Otrkārt, prasītājas uzskata, ka to biedrus, kas ir tiešie to personu, kas guvuši labumu no PN 1, konkurenti, ir tieši skāris apstrīdētais lēmums. Faktiski PN 1 piemērošana rada būtiskus zaudējumus lielveikalu zonās jau iekārtotu vai topošu degvielas uzpildes staciju īpašniekiem. Fakts, ka personām, kas guvušas labumu no PN 1, valstij nav nekas jāmaksā, lai atvērtu degvielas uzpildes staciju, toprāt, ir konkurences priekšrocība salīdzinājumā ar citiem uzņēmējiem.

- 40 Visbeidzot, prasītājas uzsver, ka to rīcībā nav nekādu līdzekļu, lai celtu prasību pret Spāniju, apstrīdot valsts atbalsta piešķiršanu. Faktiski vienīgajam esošajam mehānismam, proti, *Ley de Defensa de la Competencia* 19. pantā paredzētajam, praktiski nav nekādas nozīmes, jo tas indivīdiem nedod iespēju apstrīdēt piešķirtos valsts atbalstus vai piedalīties tiesvedībā kā ieinteresētajām personām. Turklāt *Tribunal de Defensa de la Competencia* (Konkurences tiesa) ir diskrecionāra vara pieņemt lēmumu par atbalstiem un sagatavot ziņojumu, taču tas Spānijas valdībai nav saistošs, grozot vai atceļot strīdīgo pasākumu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 41 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru citas personas, kas nav lēmuma adresāti, var uzskatīt par individuāli skartām tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē to individuālo īpašību dēļ vai apstākļu, kuru dēļ tās atšķiras no citām personām, dēļ un saistībā ar iepriekšminētajiem faktoriem tās tiek uzskatītas par individuālām it kā tās būtu šāda lēmuma adresāti (skat. Tiesas 1963. gada 15. jūlija spriedumu lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija, *Recueil*, 197., 223. lpp.; iepriekš minēto spriedumu lietā *Cook*/Komisija, 20. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Matra*/Komisija, 14. punkts, un 2005. gada 13. decembra spriedumu lietā C-78/03 P *Komisija/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, Krājums, I-10737. lpp., 33. punkts).
- 42 Tāpat asociācijai, kurai ir jāaizsargā uzņēmumu intereses, principā ir tiesības tikai celt prasību par Komisijas galīgā lēmuma par valsts atbalstiem atcelšanu tikai tad, ja to var darīt arī attiecīgie uzņēmumi vai tā ir personīgi ieinteresēta prāvas iztiesāšanā, proti, tādēļ, ka ar tiesību aktu, kuru tiek lūgts atcelt, ir skarts tās kā darījuma sarunu

dalībnieces statuss (Pirmās instances tiesas 2000. gada 29. septembra spriedums lietā T-55/99 *CETM/Komisija, Recueil*, II-3207. lpp., 23. punkts).

- 43 Līdz ar to Pirmās instances tiesai ir jāpārbauda, vai šajā gadījumā prasītāju biedri vai vismaz daži no tiem var tikt uzskatīti par individuāli skartiem ar apstrīdēto lēmumu.
- 44 Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka EKL 88. pantā paredzētās valsts atbalsta kontroles procedūras ietvaros ir jānošķir, no vienas puses, ar šī panta 3. punktu ieviestā atbalsta iepriekšējas izskatīšanas stadija, kuras mērķis ir vienīgi ļaut Komisijai formulēt tās pirmo nostāju par attiecīgā atbalsta daļēju vai pilnīgu saderīgumu, un, no otras puses, šī paša panta 2. punktā paredzētā izmeklēšanas stadija. Tikai šis pēdējās minētās stadijas, kuras mērķis ir ļaut Komisijai iegūt pilnīgu informāciju par visiem lietas apstākļiem, ietvaros EK līgums paredz Komisijas pienākumu informēt ieinteresētās puses, lai tās varētu iesniegt savas piezīmes (iepriekš minētie Tiesas spriedumi lietā *Cook/Komisija*, 22. punkts; lietā *Matra/Komisija*, 16. punkts; 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-367/95 P *Komisija/Sytraval un Brink's France, Recueil*, I-1719. lpp., 38. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Komisija/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 34. punkts).
- 45 Gadījumā, ja, neuzsākot EKL 88. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru, Komisija ar lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz šī paša panta 3. punktu, atzīst, ka atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu, šī panta 2. punktā paredzēto procesuālo garantiju saņēmēji var panākt to ievērošanu tikai tad, ja tie var apstrīdēt ar 3. punktu pamatotu lēmumu Kopienų tiesā (iepriekš minētie spriedumi lietās *Cook/Komisija*, 23. punkts; *Matra/Komisija*, 17. punkts; *Komisija/Sytraval un Brink's France*, 40. punkts, un *Komisija/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 35. punkts).

- 46 Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, Kopienu tiesa atzīst par pieņemamu prasību, kuras mērķis ir atcelt lēmumu, kas pamatots ar EKL 88. panta 3. punktu un ko cēlusi ieinteresētā puse EKL 88. panta 2. punkta izpratnē, ja šīs prasības iesniedzējs, ceļot šo prasību, vēlas nodrošināt procesuālās tiesības, ko tam piešķir šis pēdējais minētais noteikums (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 35. punkts; šajā sakarā skat. arī iepriekš minētos spriedumus lietās *Cook/Komisija*, 23.–26. punkts, un *Matra/Komisija*, 17.–20. punkts).
- 47 Taču ieinteresētās puses EKL 88. panta 2. punkta izpratnē, kuras tādējādi saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu var celt prasību par tiesību akta atcelšanu, ir personas, uzņēmumi vai asociācijas, kuru intereses var ietekmēt atbalsta piešķirums, t.i., it īpaši tie uzņēmumi, kas ir šī atbalsta saņēmēju konkurenti, un arodapvienības (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, 41. punkts, un Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 36. punkts).
- 48 Savukārt, ja prasītājs apstrīd atbalsta izvērtējuma lēmuma pamatojumu kā tādu, tikai ar to vien, ka prasītāju var uzskatīt par ieinteresēto pusi EKL 88. panta 2. punkta izpratnē, nepietiek, lai atzītu prasību par pieņemamu. Prasītājam tādēļ ir jāpierāda, ka viņam ir īpašs statuss iepriekš minētā sprieduma lietā *Plaumann/Komisija* izpratnē. Tas it īpaši tā ir gadījumā, ja atbalsts, uz kuru attiecas attiecīgais lēmums, būtiski ietekmē prasītāja pozīciju tirgū (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, 37. punkts).
- 49 Ar izskatāmo prasību prasītājas ne tikai apstrīd Komisijas atteikumu uzsākt formālo izmeklēšanas procedūru, bet apstrīd arī apstrīdētā lēmuma pamatotību. Līdz ar to ir

jāpārbauda, vai tās ir atbilstoši norādījušas iemeslus, kādēļ PN 1 var būtiski ietekmēt vismaz viena to biedra pozīciju naftas produktu tirgū.

- 50 Šajā sakarā pretēji Komisijas apgalvojumiem tiesas sēdē sniegtie prasītāju precizējumi attiecībā uz atsevišķu tās biedru situāciju nevar tikt uzskatīti par novēlotiem saskaņā ar Reglamenta 48. panta 1. punktu. Tie būtībā ir diskusijas starp lietas dalībniecēm turpinājums (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 26. septembra spriedumu lietā T-199/99 *Sgaravatti Mediterranea*/Komisija, *Recueil*, II-3731. lpp., 67. un 70. punkts), jo tie tikai, atbildot uz Komisijas argumentiem par nepieņemamību, papildina prasības pieteikumā norādītos argumentus, saskaņā ar kuriem PN 1 negatīvi ietekmē to uzņēmumus, kuriem pieder degvielas uzpildes stacijas — kā prasītāju biedrus — konkurences pozīciju. Katrā ziņā, tā kā prasības pieņemamības nosacījumus jebkurā laikā var izskatīt pēc Kopienu tiesas ierosmes, nekā neaizliedz tai ņemt vērā tiesas sēdē sniegto papildu informāciju.
- 51 Attiecībā uz prasītāju biedriem tās saskaņā ar to atbildi uz Pirmās instances tiesas uzdotajiem jautājumiem, kuru pareizība nav apstrīdēta, pārstāv vairāk nekā ceturto daļu no visām Spānijā esošām degvielas uzpildes stacijām un it īpaši 85 % no Madrides autonomajā apvienībā esošās degvielas uzpildes stacijas un 70 % no Katalonijā esošajām degvielas uzpildes stacijām.
- 52 Tālāk ir jākonstatē — kā to arī ir norādījusi Spānijas Karaliste —, ka PN 1 mērķis bija atvieglot lielveikalu pieeju Spānijas naftas produktu mazumtirdzniecības tirgum, lai tajā pastiprinātu konkurenci. Taču šādas pastiprināšanas rezultātā būtiski nelabvēlīgi tiek mainīta citu degvielas uzpildes staciju īpašnieku konkurences pozīcija šajā tirgū.

- 53 Turklāt no Komisijas iesniegtās informācijas Pirmās instances tiesai izriet, ka lielveikalos integrēto degvielas uzpildes staciju skaits laikā no 2001. līdz 2003. gadam pieauga no 80 līdz 157. Ja — kā to tiesas sēdē uzsver Komisija — šie pēdējie skaitļi atspoguļo vien nelielu procentu salīdzinājumā ar kopējo degvielas uzpildes staciju skaitu Spānijā, kas ir 8600, tad ievērojamais lielveikalos atvērto degvielas uzpildes staciju skaita pieaugums neatbilst kopējam degvielas uzpildes staciju pieaugumam, kas šī laika periodā ir apmēram 1 %. Taču saskaņā ar Spānijas Karalistes iesniegtajiem norādījumiem tiesas sēdē šis nesamērīgais lielveikalos integrēto degvielas uzpildes staciju pieaugums vismaz daļēji ir atkarīgs no PN 1 iedarbības.
- 54 Visbeidzot, tiesas sēdē, to neapstrīdot pārējām lietas dalībniecēm, prasītājas vērsa uzmanību uz vairāku degvielas uzpildes staciju, kas pieder to biedriem, stāvokli, kas, degvielas uzpildes stacijai atveroties blakus esošajā lielveikalā, ir radījis būtisku kritumu apgrozījumā un pat dažos gadījumos ir bijis pamats degvielas uzpildes stacijas slēgšanai. Tāpat prasītājas vērs uzmanību uz to, ka ir būtiski pieaudzis pārdoto naftas produktu apjoms, ko radījušas lielveikalos integrētās degvielas uzpildes stacijas.
- 55 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jākonstatē, ka strīdīgais valsts pasākums ievērojami ir ietekmējis vairāku prasītāju biedru konkurences stāvokli, tādēļ tiem ir tiesības vērsties pret apstrīdēto lēmumu.
- 56 Šo iemeslu dēļ prasība ir atzīstama par pieņemamu, nepastāvot nepieciešamībai, lai Pirmās instances tiesa izteiktos par asociāciju–prasītāju tiesībām celt prasību, kas varētu izrietēt no tā, ka apstrīdētais lēmums ir ietekmējis to kā darījumu sarunu dalībnieču stāvokli vai ka Spānijas tiesībās nav paredzēti nekādi tiesību aizsardzības līdzekļi.

Par lietas būtību

1. *Par pirmo pamatu, kas saistīts ar acīmredzami kļūdainu Spānijas tiesību aktu novērtējumu*

Par pirmo daļu, kas saistīta ar acīmredzami kļūdainu pienākuma maksāt nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 57 Prasītājas apstiprina, ka, apstrīdētajā lēmumā konstatējama, ka ar PN 1 lielveikalu īpašnieki netiek atbrīvoti no pienākuma maksāt nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu, Komisija nav ņēmusi vērā vispārīgo pienākumu valstij maksāt nodokli par pilsētāpūves rezultātā radušos [zemesgabala] vērtības pieaugumu, kas ir nostiprināts Spānijas Konstitūcijā, valsts tiesību aktos, autonomo kopienu tiesību aktos un administratīvajā praksē. Faktiski lielveikalu īpašnieki ar PN 1 ir atbrīvoti no šāda pienākuma un tādējādi var iekļūt naftas produktu mazumtirdzniecības tirgū, nerodoties nekādiem izdevumiem, kas savukārt rodas citiem tirgus dalībniekiem.
- 58 Atbilstoši prasītāju minētajam saskaņā ar iepriekš minēto pienākumu visu veidu zemes īpašniekiem, ieskaitot apgūto pilsētas zemesgabalu īpašniekus, vietējai pašpārvaldei ir jāmaksā daļa no [zemesgabala] vērtības pieauguma, šis pašas pašpārvaldes veikto pasākumu pilsētāpūves jomā rezultātā neatkarīgi no šo pasākumu veida. Šis pienākums ir nostiprināts Spānijas Konstitūcijas 47. panta

2. punktā, ko netransponē tikai *LRSV* 14. pantā paredzētie maksāšanas pienākumi, kas ir vienīgais pants, kas ir izvērtēts apstrīdētajā lēmumā un attiecas tikai uz obligātu zemesgabala daļas nodošanu zemes apgūšanas ietvaros.

- 59 Šajā sakarā prasītājas iestājas pret Komisijas veikto sprieduma lietā Nr. 54/2002 interpretāciju, tai apstrīdētā lēmuma 34. apsvērumā apstiprinot, ka saskaņā ar šo spriedumu valsts tiesību akti aizliedz obligāti maksāt par apgūto apbūvējamo zemesgabalu vērtības pieaugumu un tā rezultātā noliedz vispārīgo maksāšanas pienākumu. Tās uzskata, ka, pirmkārt, šī sprieduma mērķis ir bijis definēt *LRSV* 14. panta piemērojamību un, otrkārt, tas attiecas tikai uz šajā pašā pantā paredzēto pienākumu nodot zemesgabalu. Tādēļ šis spriedums neattiecas uz vispārīgāko, to minēto maksāšanas pienākumu.
- 60 Prasītājas turpina, norādot, ka Spānijas Konstitūcijā ir noteiktas valsts tiesības pieprasīt maksu par [zemesgabala] vērtības pieaugumu un faktiski ar to rada arī šādu pienākumu. Prasītājas paskaidro, ka Spānijas Konstitūcijas 47. panta 2. punkts ir pamats absolūtam valsts pienākumam, kas ir jātransponē valsts tiesību aktos, judikatūrā un valsts pārvaldes darbībās. Tās precizē, ka, ja šajā gadījumā [persona] atsakās ievērot šo pienākumu, tad tas var radīt pozitīvu diskrimināciju un ir atzīstams par nelikumību.
- 61 Savas tēzes atbalstam prasītājas citē autonomu kopienu tiesību aktus, kuros atspoguļots minētais vispārīgais pienākums un vienlaicīgi paredz īpašus noteikumus tā izpildei, nosakot dažādus veidus, kā var iekasēt maksu par [zemesgabala] vērtības pieaugumu.
- 62 Turklāt prasītājas apstiprina, ka Spānijā praksē starp indivīdiem un vietējām pašpārvaldēm tiek slēgti nolīgumi par pilsētāpību. Šādi nolīgumi, kas ir administratīvi akti un kuru noslēgšana un vērtēšana ir noteikta autonomo kopienu

tiesību aktos, tiek slēgti, ja indivīds vēlas, lai vietējā pašpārvalde īsteno ar pilsētabūvi saistītu pasākumu, veicot izmaiņas spēkā esošajā plānā. Kā pretizpildījumu vietējās pašpārvaldes pienākumam veikt noteikto pasākumu, līgumslēdzēja puse apņemas vietējai pašpārvaldei sniegt pakalpojumu vai maksāt atlīdzību, kas atbilst daļai no apskatāmā pasākuma izrietošā vērtības pieauguma.

63 Prasītājas piebilst, ka tā kā nav pieņemti tiesību akti, kuros katram atsevišķam gadījumam ir paredzēti īpaši noteikumi un attiecīgā zemesgabala īpašnieka maksāšanas pienākuma apjoms, tad to nevar uzskatīt par apstiprinājumu, ka šāda pienākuma nav. Faktiski šāda [tiesiskā regulējuma] nav tādēļ, ka pilsētabūves pasākumi, kuru rezultātā rastos tādi pienākumi, nav viendabīgi un ka tiesību normās nevar prognozēt visus gadījumus. Tādēļ vietējām iestādēm īpašos noteikumus un atbilstošās summas būtu jānosaka un jāpiemēro katrā konkrētā gadījumā, lai ar attiecīgo individu panāktu nolīguma par pilsētabūvi parakstīšanu. Prasītājas norāda, ka PN 1 dēļ uz lielveikalu īpašniekiem, kuri vēlas atvērt degvielas uzpildes staciju, neattiecas šis process, proti, sarunas ar vietējo pašpārvaldi par lūgtā pilsētabūves pasākuma nosacījumiem, nolīguma par pilsētabūvi noslēgšana un, visbeidzot, samaksa par [zemesgabala] vērtības pieaugumu nolīgumā paredzētajā veidā.

64 Šo nolīgumu par pilsētabūvi, kā arī vispārējā nolīgumos atspoguļotā maksāšanas pienākuma pieļaujamību un spēkā esamību atkārtoti ir apstiprinājušas Spānijas tiesas. Runa ir par aktuālu praksi, jo ir piemēri nolīgumiem par pilsētabūvi, un par šo tēmu ir sarakstīta apjomīga juridiskā literatūra.

65 *Tribunal de Defensa de la Competencia* šo praksi ir novērtējusi kā darījuma sarunu mehānismu, ar kā palīdzību pārvalde var mainīt pilsētabūves plānu. Visbeidzot to, ka šāda prakse ir un tai ir savi trūkumi, ir atzinuši arī Spānijas uzņēmēji.

- 66 Prasītājas arī uzskata, ka PN 1 pastāvēšana jau ir pierādījums tam, ka ir spēkā vispārējs maksāšanas pienākums. Faktiski atbilstoši to minētajam, ja par tiesību paplašināšanu apbūves kontekstā netiktu paredzēts nekāds pretizpildījums, tad strīdīgajam pasākumam nebūtu nekādas nozīmes. Turklāt tās piebilst, ka pašpārvaldei juridiski ir jāatlīdzina zaudējumi, ko ar pilsētāpbūvi saistīta pasākuma rezultātā ir cietis indivīds, un tādēļ ir jāparedz atbilstošas tiesības no indivīda iekasēt daļu no [zemesgabala] vērtības pieauguma, kas radies ar pilsētāpbūvi saistīta pasākuma rezultātā.
- 67 Visbeidzot prasītājas vērs uzmanību uz to, ka ja Komisijas pārstāvētā sprieduma lietā Nr. 54/2002 interpretācija būtu bijusi pareiza, tad ar pilsētas zemesgabalu vērtības pieaugumu saistītais nodoklis būtu bijis nelikumīgs attiecībā pret apgūto pilsētu zemesgabalu īpašniekiem.
- 68 Komisija uzskata, ka apgūto pilsētu zemesgabalu īpašniekiem un tādējādi arī lielveikalu īpašniekiem nav pienākuma maksāt nodokli par pilsētāpbūves rezultātā radušos [zemesgabala] vērtības pieaugumu, kā to uzskata prasītājas. Pirmkārt, šāda veida pienākums spēkā esošajos Spānijas tiesību aktos nav paredzēts un, otrkārt, to nevar ieviest ar autonomās kopienas likumu vai administratīvo praksi.
- 69 Spānijas Karaliste norāda, ka nav citu veidu, kā valsts iekasē nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu, kā vien *LRSV* 14. pantā paredzētais. Nolīgumu par pilsētāpbūvi slēgšana nav nedz vispārīga, nedz arī obligāta, jo uz to attiecas rīcības brīvība, kas saskaņā ar Spānijas tiesībām ir piešķirta vietējām pašpārvaldēm. Tādēļ — kā to norāda Spānijas Karaliste — uz šo praksi nevar atsaukties, lai pamatotu to, ka valsts neiekasē nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 70 Ir jāizvērtē prasītāju pārstāvētais viedoklis par to, ka attiecībā uz visu veidu zemesgabalu īpašniekiem ir spēkā Spānijas Konstitūcijas 47. panta 2. punktā, valsts tiesību normās un autonomo kopienu tiesību aktos minētais vispārējais pienākums maksāt nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu, kas arī izriet no administratīvās prakses nolīgumu par pilsētabūvi slēgšanas kontekstā.

— Par tiesību aktu, ar ko paredz nodokļa par [zemesgabala] vērtības pieaugumu, spēkā esamību

- 71 Pirmkārt, ir jānorāda, ka Spānijas Konstitūcijas 47. panta 2. punkta, saskaņā ar kuru “[autonomā] kopiena iekasē nodokli par [zemesgabala] vērtības palielināšanos, kas rodas valsts veikto pasākumu rezultātā pilsētabūves jomā”, formulējums ir vispārīgs un abstrakts. Šķiet — kā to arī ir apgalvojusi Komisija un Spānijas Karaliste —, ka šī tiesību norma, acimredzami, ir jātransponē tiesību aktos. Ņemot vērā lietas materiālus, ir jāsecina, ka šī transpozīcija ir veikta, pieņemot *LRSV*. Faktiski *LRSV* 3. pantā ir pārņemts Konstitūcijā esošais formulējums, nosakot, ka “[autonomā] kopiena iekasē nodokli par [zemesgabala] vērtības palielināšanos, kas rodas valsts veikto pasākumu rezultātā pilsētabūves jomā, šajā un citos piemērojamajos likumos noteiktajos termiņos”.

- 72 Tā *LRSV* 3. pantā ir paredzēts, ka pienākums maksāt nodokli par vērtības pieaugumu ir noregulēts ar minētā likuma palīdzību vai — attiecīgajā gadījumā — ar cita likuma palīdzību. Tā kā prasītājas nav atsaukušās ne uz vienu citu valsts likumu, kurā paredzēts nodoklis par vērtības pieaugumu, tad ir jāizvērtē tikai attiecīgās *LRSV* tiesību normas.

- 73 *LRSV* 14. un 18. pantā ir noteikti dažādu veidu zemesgabalu īpašnieku pienākumi. Pienākumi maksāt nodokli par vērtības pieaugumu ir minēti 14. panta 2. punkta c) apakšpunktā, kā arī 18. pantā. Šie pienākumi attiecas uz neapgūto pilsētas zemesgabalu īpašniekiem un apbūvējamo zemesgabalu īpašniekiem. Savukārt 14. panta 1. punktā, kurā ir uzskaitīti apgūto pilsētu zemesgabalu īpašnieku pienākumi, nav paredzēts nekāds pienākums maksāt nodokli par vērtības pieaugumu. Tiktāl, ciktāl šajā lietā nav apstrīdēts tas, ka lielveikali atrodas uz apgūtajiem pilsētas zemesgabaliem, ir jāsecina, ka to īpašniekiem *LRSV* neparedz pienākumu maksāt nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu.
- 74 Otrkārt, no iepriekš 72. punktā veiktās *LRSV* 3. panta analīzes izriet, ka autonomās kopienas apgūto pilsētas zemesgabalu īpašniekiem nevar paredzēt nekādus papildu pienākumus saistībā ar nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu. Šis secinājums ir apstiprināts ar spriedumu lietā Nr. 54/2002, saskaņā ar kuru *LRSV* 14. panta 1. punktā minēto atbrīvojumu no jebkāda obligāta nodokļa par apgūta pilsētas [zemesgabala] vērtības pieaugumu pilsētapbūves rezultātā autonomās kopienas nekādā ziņā nedrīkst mainīt. Katrā ziņā no prasītāju iesniegto autonomo kopienu tiesību aktu izvērtējuma neizrietēja nekāds pienākums maksāt nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu pilsētapbūves rezultātā, kas būtu piemērojams apgūto pilsētas zemesgabalu īpašniekiem. Tādējādi ir acīmredzams, ka šo tiesību aktu mērķis drīzāk ir paredzēt īpašus noteikumus *LRSV* minēto pienākumu izpildei un nevis paredzēt papildu pienākumu maksāt par [zemesgabala] vērtības pieaugumu, kas būtu attiecināms uz visu zemesgabalu veidu [īpašniekiem].
- 75 No tā izriet, ka prasītājas nav pierādījušas, ka Spānijas tiesību aktos ir paredzēts vispārīgs pienākums apgūto pilsētas zemesgabalu īpašniekiem — kā, piemēram, lielveikalu īpašnieki — maksāt nodokli par pilsētapbūves rezultātā radušos vērtības pieaugumu.
- 76 Šajā sakarā ir jānoraida prasītāju apgalvojums par to, ka tā kā nav tiesiskā noregulējuma par nodokļa īpašiem noteikumiem un nodokļa likmi, tad to var

uzskatīt par pierādījumu, ka nav arī apgalvotā pienākuma. Faktiski — kā minēts iepriekš — likumdevējs nav ne tikai paredzējis īpašus noteikumus un nodokļa likmi, bet nav arī paredzējis pienākumu kā tādu. Saskaņā ar spriedumu lietā Nr. 54/2002, izskatās, ka runa ir par apzinātu likumdevēja rīcību. Faktiski *Tribunal Constitucional* norādīja, ka valstij ir dota plaša rīcības brīvība attiecībā uz [autonomās] kopienas tiesībām iekasēt nodokli par pieauguma vērtību un šīs brīvības ietvaros tā leģitīmi var šo nodokli piemērot noteiktiem zemesgabalu veidiem.

77 Tāpat nevar atbalstīt prasītāju argumentu par to, ka pretizpildījumam, kas zemesgabala īpašniekam ir jāveic saistībā ar [zemesgabala] vērtības pieaugumu, var būt dažādi veidi. Faktiski ir skaidrs, ka attiecīgie *LRSV* panti paredz pienākumu nodot parceli, taču prasītāju iesniegtie autonomo kopienu tiesību akti paredz to, ka parces nodošanu var aizstāt ar citu pretizpildījuma veidu. Tāpat iepriekš 74. punktā tika konstatēts, ka papildu pienākumu maksāt nodokli par vērtības pieaugumu autonomās kopienas nevar noteikt. Tādējādi, šķiet, ka dažādi pretizpildījuma veidi, acīmredzami, ir *LRSV* paredzēto nodošanas pienākumu atspoguļojums un tādējādi nav piemēroti, lai pierādītu, ka ir spēkā vispārīgs pienākums maksāt nodokli, kā to apgalvo prasītājas.

78 Tāpat ir jānoraida arguments par to, ka tiesību aktos ir paredzēts iestādes pienākums atlidzināt indivīdiem zaudējumus, kas tiem radušies pilsētāpūves pasākumu rezultātā. Šis apstāklis neizbēgami nav sekas tam, ka valstij ir tiesības vai arī pienākums no indivīda pieprasīt daļu no pilsētāpūves pasākuma izrietoša vērtības pieauguma. Šajā sakarā ir jāatgādina, — kā konstatēts iepriekš 76. punktā — no sprieduma lietā Nr. 54/2002 izriet, ka Spānijas valsts leģitīmi var atteikties iekasēt nodokli par atsevišķiem zemesgabalu veidiem un tādēļ tai nav jāparedz atbilstošs pienākums maksāt nodokli.

- 79 Visbeidzot, ir jānoraida arī prasītāju arguments, kas balstīts uz pienākumu paaugstināt nodokli par pilsētas zemesgabalu vērtību. Faktiski ir neapstrīdams, ka ar PN 1 lielveikalu īpašnieki nav atbrīvoti no pilnīgas vai daļējas šī nodokļa maksas. Turklāt šis nodoklis netiek piemērots īpaši tikai par pilsētāpūves rezultātā radušos vērtības pieaugumu, bet gan jebkādam pilsētas zemesgabala vērtības pieaugumam neatkarīgi no tā pamata. Tādēļ nav redzams, ka šo nodokli var klasificēt kā nodokli par pilsētāpūves rezultātā radušos vērtības pieaugumu. Visbeidzot vispārīgi noteikumi šī nodokļa piemērošanai ir paredzēti valsts tiesībās, proti, *Ley 39/1988, Reguladora de las Haciendas Locales* (Likums par vietējiem nodokļiem). Pat, ja šo nodokli varētu klasificēt kā nodokli par pilsētāpūves rezultātā radušos vērtības pieaugumu, tad tā piemērošanu nevarētu uzskatīt par saderīgu ar *LRSV* noteikumiem un to interpretāciju, kas minēta spriedumā lietā Nr. 54/2002 (skat. iepriekš 72. un 74. punktu), jo ar tiem nav izslēgts, ka valsts tiesību normās var paredzēt papildu pienākumus.

— Par administratīvo praksi, ar ko valstij tiek ļauts iekasēt nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu

- 80 Attiecībā uz prasītāju minēto administratīvo praksi no lietas materiāliem, kā arī lietas dalībnieču procesuālajiem rakstiem izriet, ka vietējās iestādes var veikt izmaiņas plānojumā, ar indivīdiem noslēdzot nolīgumus par pilsētāpūvi. Tajā pat laikā *Tribunal Constitucional* veiktā atbilstošo *LRSV* noteikumu interpretācija, kas minēta iepriekš 74. punktā, liecina par to, ka, ja šāds nolīgums attiecas uz apgūtu pilsētas zemesgabalu, tad vietējās iestādes no indivīda var prasīt pretizpildījumu.
- 81 Katrā ziņā prasītāju sniegtā informācija nav pamats konstatēt, ka ir spēkā šāda administratīva prakse, kuras ietvaros vietējām iestādēm sistemātiski būtu pienākums grozīt spēkā esošo plānojumu, kas būtu labvēlīgs apgūtu pilsētas zemesgabalu īpašniekiem, par to pretī saņemot daļu no grozījumu rezultātā radītā vērtības pieauguma.

- 82 Faktiski, pirmkārt, prasītāju iesniegto autonomo kopienu tiesību akti tikai vispārīgi paredz īpašus noteikumus par jebkādu veidu nolīgumu par pilsētāpbūvi noslēgšanu un izpildi. Taču šāda veida tiesību aktu spēkā esamība nenozīmē, ka tos vietējās iestādes var piemērot vispārīgi vai piemērot tā, lai no apgūtu pilsētas zemesgabalu īpašniekiem pieprasītu nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu. Šajā sakarā ir jānorāda, ka prasītāju minētās tiesību normas nedz paredz to, ka vietējām iestādēm būtu jāslēdz nolīgumi par pilsētāpbūvi, nedz arī ka šāda veida nolīgumos ir jāietver indivīda pretizpildījums.
- 83 Šie apsvērumi, otrkārt, ir spēkā arī attiecībā uz doktrīnu un nolīgumu par pilsētāpbūvi piemēriem. Juridiskajā literatūrā vispārīgi ir apstiprināts, ka, lai grozītu plānojumu, vietējās iestādes var slēgt nolīgumus, un piemēri norāda, kādi ir šie nolīgumi. Šī informācija nedz ļauj pieņemt, ciktāl vietējās iestādes šādu iespēju izmanto, nedz arī, kā tas attiecas uz katru atsevišķu gadījumu.
- 84 Treškārt, attiecībā uz prasības pieteikumam pievienotajiem nolīgumu par pilsētāpbūvi piemēriem un Spānijas tiesu nolēmumiem ir jākonstatē, ka šie dokumenti pārsvarā ir pamatoti ar valsts tiesību normām pirms *LRSV* spēkā stāšanās. Tādējādi uz tiem nevar atsaukties, pamatojot apstrīdēto lēmumu, kas galvenokārt ir pamatots ar *LRSV* un to interpretāciju, ko veikusi *Tribunal Constitucional*. Tā nolīgumi par pilsētāpbūvi vis neattiecas uz apgūtiem pilsētas zemesgabaliem, bet gan uz citiem zemesgabaliem, vai arī nav skaidrs, uz kādiem zemesgabalu veidiem tie attiecas. Tādēļ tie nav piemēroti, lai pierādītu administratīvas prakses esamību attiecībā uz apgūtiem pilsētas zemesgabaliem.
- 85 Ceturtkārt un visbeidzot, *Tribunal de Defensa de la Competencia* ziņojumi un uzņēmumu apsvērumi attiecas uz vispārīgām spēkā esošo Spānijas pilsētāpbūves sistēmas problēmām un tās piemērošanu ar vietējo iestāžu starpniecību. Tajā pat

laikā prasītāju citētajos izvilkumos uzmanība ir vērsta uz pilsētabūves apgūšanu un nevis uz jau apgūto zemesgabalu lietošanas nosacījumu grozījumiem, un tādēļ arī pietiekami precīzi neatspoguļo nolīgumu par pilsētabūvi noslēgšanas problemātiku.

- 86 No tā izriet, ka prasītājas nav juridiski pietiekami pierādījušas, ka ir spēkā vispārīga administratīvā prakse, kuras ietvaros vietējās iestādes, pamatojoties uz nolīgumiem par pilsētabūvi no apgūto pilsētas zemesgabalu īpašniekiem — kā lielveikalu īpašniekiem — iekasē nodokli par pilsētabūves rezultātā radušos [zemesgabalu] vērtības pieaugumu, kas izriet, grozot šo zemesgabalu lietošanas nosacījumus.
- 87 Beigās ir jāsecina, ka ar PN 1 tiek atvieglota pieeja naftas produktu mazumtirdzniecības tirgum, atceļot atsevišķus pilsētabūves ierobežojumus, un vienkāršo administratīvo procesu degvielas uzpildes staciju iekārtošanai. Tai pat laikā prasītājas nav pierādījušas, ka šo pasākumu rezultātā lielveikalu īpašnieki būtu atbrīvoti no [zemes] piešķiršanas pienākuma par labu valstij, kas it kā ir paredzēts spēkā esošajās Spānijas tiesībās vai izriet no vietējo iestāžu vispārīgās administratīvās prakses. No tā izriet, ka Komisija nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, uzskatot, ka ar PN 1 nedz netieši, nedz arī tieši tiek piešķirti valsts līdzekļi un tādējādi nav uzskatāmi par valsts atbalstu. Tādēļ pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro daļu, kas attiecas uz acīmredzami kļūdainu zemes [lietošanas] mērķa mainīšanas novērtējumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 88 Prasītājas atšķirībā no Komisijas — kā tas norādīts apstrīdētā lēmuma 37. apsvērumā — uzskata, ka ar PN 1 ir mainīts zemes [lietošanas] mērķis. Tās šajā sakarā

uzsver, ka saskaņā ar PN 1 lielveikalu īpašnieki var ierīkot degvielas uzpildes staciju uz zemesgabala, kas pirms tam ir bijis vai nu zaļā zona, vai arī autostāvvietā. Tādējādi ar noteikumiem ir mainīts attiecīgā zemesgabala [lietošanas] mērķis. Tās piebilst, ka šis apstāklis ir konstatēts Komisijas 2005. gada 5. oktobrī iesniegtajos *Tribunal Superior de Justicia de Madrid* spriedumos. Faktiski šajos spriedumos ir apstiprināts, ka lielveikali neatkarīgi no zemes [lietošanas] mērķa un neparedzot pretizpildījumu valsts labā savā teritorijā var ierīkot degvielas uzpildes stacijas.

89 Komisija šo prasītāju pieņēmumu apstrīd. Tā kā PN 1 zemes [lietošanas] mērķis nebija minēts, tad to nevarēja mainīt arī ar šiem noteikumiem. Turklāt šajā lietā šim jautājumam nav nekādas nozīmes, jo LRSV 14. pantā paredzētais pienākums neattiecas uz apgūtajiem pilsētas zemesgabaliem.

90 Komisija, kuru atbalsta lietā iestājušās personas, papildina, ka tās pieņēmums, ka PN 1 neattiecas uz zemes [lietošanas] mērķi, ir apstiprināts 2005. gada 5. oktobrī iesniegtajos *Tribunal Superior de Justicia de Madrid* spriedumos. Saskaņā ar šiem spriedumiem ar PN 1 netiek noteikts jauns zemes [lietošanas] mērķis un tādējādi ar tiem netiek grozīts vai netiek ņemts vērā zemesgabalu lietošanas plānojums.

Pirmās instances tiesas vērtējums

91 Jautājums par to, vai ar PN 1 ir grozīts zemes [lietošanas] mērķis, ir būtisks tad, ja izrādītos, ka, stājoties spēkā šādiem grozījumiem, lielveikalu īpašniekiem būtu jāmaksā daļa no atbilstošo zemesgabalu vērtības pieauguma. Taču — kā jau tas tika konstatēts iepriekš 87. punktā — prasītājas nav pierādījušas, ka lielveikalu īpašniekiem ir jēlcāds pienākums maksāt nodokli. Tādēļ PN 1 nav uzskatāmi par

tādiem, ar kuriem lielveikalu īpašnieki tiek atbrīvoti no pienākuma valstij maksāt nodokli, un šī iemesla dēļ neatkarīgi no tā, vai ar tiem, iespējams, tiek mainīts zemes [lietošanas] mērķis, nav uzskatāmi nedz par netiešu, nedz tiešu valsts līdzekļu piešķiršanu.

- 92 Tādēļ pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nesvarīga. Tā kā šī pamata abas daļas tika noraidītas, tad pirmais pamats ir jānoraida kopumā.

2. Par otro pamatu, kas attiecas uz kļūdainu valsts atbalsta jēdziena interpretāciju un piemērošanu

Lietas dalībnieku argumenti

- 93 Pirmkārt, prasītājas apstiprina, ka apstrīdētā lēmuma 49. apsvērumā Komisija nepamatoti ir uzskatījusi, ka netieša valsts līdzekļu piešķiršana, kas izpaužas kā valsts atturēšanās no nodokļu iekasēšanas, ir konstatējama tikai tad, ja attiecīgais pienākums maksāt nodokļus ir noteikts likumā. Tās šajā sakarā uzsver, ka nedz saskaņā ar EK līgumu, nedz arī Tiesas judikatūru tieša valsts līdzekļu piešķiršana nevar izrietēt vien no tā, ka valsts saskaņā ar tiesību normām ir atteikusies iekasēt maksājamus nodokļus. Gluži otrādi — gan Tiesa, gan arī Komisija savā pastāvīgajā praksē ir atzinušas, ka par netiešu valsts līdzekļu piešķiršanu var atzīt arī citus gadījumus, proti, ja valsts atsakās iekasēt summu, par kuru bijusi vienošanās, vai ja — kā šajā gadījumā — ir piešķirts atbrīvojums no pienākuma, kas izriet no pastāvīgas un likumīgas administratīvās prakses.

- 94 Otrkārt, prasītājas apstiprina, ka šajā lietā atšķirībā no Tiesas 1993. gada 17. marta sprieduma apvienotajās lietās C-72/91 un C-73/91 *Sloman Neptun (Recueil, I-887. lpp.)*, 1998. gada 7. maija sprieduma apvienotajās lietās no C-52/97 līdz C-54/97 *Viscido u.c. (Recueil, I-2629. lpp.)* un 2001. gada 13. marta sprieduma lietā C-379/98 *PreussenElektra (Recueil, I-2099. lpp.)* izdevumi, kas valstij rodas piešķirtās priekšrocības dēļ, nav pakārtoti vien pasākumam ar citu mērķi. Gluži otrādi — PN 1 mērķis bija īpaši atbrīvot lielveikalus no pienākumiem, kas tiem bija uzlikti saskaņā ar piemērojamajām Spānijas tiesībām.
- 95 Visbeidzot, prasītājas uzskata, ka to, vai ir piešķirts valsts atbalsts, var noteikt tikai tad, ja valsts piešķir priekšrocības. Tādējādi šim noteicošajam kritērijam ir pakārtota prasība par tiešu vai netiešu valsts līdzekļu piešķiršanu. Tādēļ pasākumi, kas var būt valsts atbalsts, ir jāizvērtē to iedarbības uz konkurenci kontekstā. Tā rezultātā attiecīgajiem pasākumiem būtu piemērojams EKL 87. panta 1. punkts, ja ar tiem tiktu deformēta konkurence. Tāpēc jautājumam, vai valsts ir aktīvi vai pasīvi radījusi izdevumus, šajā lietā nav nozīmes.
- 96 Komisija uzskata, ka prasītājas ir nepareizi sapratušas apstrīdētā lēmuma 49. apsvērumu. Ja šo punktu lasa pareizā kontekstā, tad no tā neizriet, ka netieša valsts līdzekļu piešķiršana EKL 87. panta 1. punkta izpratnē ir atkarīga no tā, vai valsts tiesību normās ir paredzēts pienākums iekasēt nodokli vai arī ka šādu pienākumu iekasēt nodokli nevar pamatot vienīgi ar administratīvu praksi. Attiecīgajā apsvērumā ir konstatēts tikai tas, ka šajā lietā no Spānijas valsts nevar pieprasīt, lai tā iekasē summu vai kā pretizpildījumu saņem īpašumu, uz ko tai nav tiesības.
- 97 Spānijas Karaliste uzskata, ar PN 1 netiek piešķirtas priekšrocības uzņēmumiem, ne arī ietekmēta tirdzniecība starp dalībvalstīm, savukārt tiek pastiprināta vienīgi konkurence naftas produktu mazumtirdzniecībā.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 98 Attiecībā uz pirmo iebildumu vispirms ir jāatgādina precīza apstrīdētā lēmuma 49. apsvēruma redakcija, saskaņā ar kuru “valsts [...] [var] atteikties iekasēt nodokļus tikai tad, ja tiesību normās ir paredzēts pienākums tos maksāt”.
- 99 Lietojot gramatisko interpretācijas metodi, izskatās, ka prasītāju viedokli var atbalstīt. Taču apstrīdētā lēmuma konteksts neatbilst šādai interpretācijai.
- 100 Faktiski, izņemot 49. apsvēruma formulējumu, nekas apstrīdētajā lēmumā nav pamats pieņēmumam, ka Komisija ir noliegusi administratīvās prakses lomu netiešas valsts līdzekļu piešķiršanas novērtējuma ietvaros.
- 101 Tāpat to, ka Komisija nav ņēmusi vērā sūdzības iesniedzēju minēto administratīvo praksi, apstrīdētā lēmuma 52. apsvērumā ir pamatojusi tā, ka “Komisija [...] [nevar] pieņemt, ka ir zaudēti līdzekļi vai ir notikusi atsacīšanās no nodokļu iekasēšanas, jo spēkā esošajā Spānijas likumā [LRSV] skaidri ir aizliegts pieprasīt nodokli par apgūtu pilsētas zemesgabalu vērtības pieaugumu”. Tā atbilstoši Komisijas minētajam “no lielveikalu īpašniekiem [...] nevar pieprasīt samaksu viņu zemes vērtības pieauguma dēļ”. Komisija tādējādi ir pamatojusies uz to, ka administratīvajai praksei jau sākotnēji nebija nekādas nozīmes nevis saistībā ar jautājumu, vai norisinās netieša valsts līdzekļu piešķiršana, bet gan par to, ka tāda kā sūdzības iesniedzēju minētā administratīvā prakse ir pretrunā spēkā esošajām valsts tiesībām.

- 102 Aplūkojot apstrīdētā lēmuma pamatojumu kopumā, no tā neizriet, ka Komisija savā lēmumā par iebildumu neizvirzīšanu attiecībā uz PN 1 ir pamatojusies uz to, ka netieša valsts līdzekļu piešķiršana, kas izpaužas kā valsts atteikšanās iekasēt nodokļus, ir konstatējama tad, ja apskatāmais piešķiršanas pienākums ir noteikts likumā. Tādēļ pirmais iebildums nav pamatots.
- 103 Turpinājumā ir jānorāda, ka Komisijas secinājums par to, ka nav vērojama nedz netieša, nedz tieša valsts līdzekļu piešķiršana, nav pamatots ar to, ka valsts izdevumiem, kas radušies PN 1 rezultātā, ir tikai pakārtots raksturs. Arī otrais prasītāju pamats, kas to apšaubā, tādēļ nav pamatots.
- 104 Visbeidzot, attiecībā uz trešo iebildumu par, iespējams, tiešas vai netiešas valsts līdzekļu piešķiršanas pakārtoto nozīmi pārbaudes par valsts atbalstiem ietvaros pietiek secināt, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par valsts atbalstiem EKL 87. panta 1. punkta izpratnē ir atzīstamas tikai tādas priekšrocības, kas tieši vai netieši tiek paredzētas no valsts līdzekļiem (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Sloman Neptun*, 19. punkts; iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Viscido* u.c., 13. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *PreussenElektra*, 58. punkts). Tādēļ valsts pasākumu, kā rezultātā nedz netieši, nedz tieši netiek piešķirti valsts līdzekļi, nevar uzskatīt par valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, pat ja ir izpildīti pārējie šīs tiesību normas nosacījumi (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Viscido* u.c., 14.–16. punkts).
- 105 Tā kā nav pieņemams neviens no prasītāju iebildumiem, otrais pamats ir noraidāms.

3. Par trešo pamatu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu

- 106 Prasītājas atgādina, ka Komisijai bija jānorāda, kādēļ sūdzībā minētie faktiskie un tiesiskie elementi nav kalpojuši par pierādījumu valsts atbalsta esamībai. Komisija nav atbildējusi uz to uzdotajiem jautājumiem, ir pamatojusies uz nepilnīgiem argumentiem, minējusi nepamatotus argumentus un nepareizi interpretējusi valsts tiesu juridikatūru; tās argumentācija nav loģiska. Tās piebilst, ka vienīgais skaidrais apstrīdētajā lēmumā minētais pamatojums, proti, apstākļi, ka *LRSV* 14. pants neattiecas uz lielveikalu īpašniekiem PN 1 izpratnē, ir kļūdaini. Tādēļ apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots.
- 107 Tiktāl vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formāla prasība, kas ir jānošķir no motivācijas pamatotības jautājuma, jo tas attiecas uz strīdīgā akta likumību pēc būtības (skat. Tiesas 2001. gada 22. marta spriedumu lietā C-17/99 Francija/Komisija, *Recueil*, I-2481. lpp., 35. punkts.) Prasītāju iebildumiem saistībā ar apstrīdētā lēmuma nepietiekamu pamatojumu, kas jau tika izvērtēti pirmā un otrā pamata ietvaros, tādēļ šī pamata ietvaros nav nozīmes.
- 108 Tāpat atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai pamatojumam, kas prasīts EKL 253. pantā, ir jāatbilst attiecīgā tiesību akta veidam un tam skaidri un nepārprotami jāatspoguļo akta izdevējas iestādes argumenti, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt, kāds veiktajam pasākumam ir pamatojums un lai kompetentā tiesa varētu veikt kontroli. Prasība sniegt pamatojumu ir jāizvērtē, ņemot vērā katras lietas apstākļus. Jautājums, vai akta pamatojums atbilst EKL 253. panta prasībām, ir jāizvērtē, ne tikai attiecībā uz tā formulējumu, bet arī kontekstu, kā arī to tiesību normu kopumu, kas reglamentē attiecīgo jautājumu. Runājot precīzāk par Komisijas lēmumu, kurā tika secināts, ka nepastāv sūdzības iesniedzēju minētais valsts atbalsts, Komisijai katrā ziņā pietiekamā apmērā ir jāizskaidro sūdzības iesniedzējam iemesli, kādēļ sūdzībā norādītie faktiskie un tiesiskie apstākļi nav bijuši pietiekami valsts atbalsta

pastāvēšanas pierādīšanai. Tomēr Komisijai nav jāformulē nostāja par tiem elementiem, kas ir acīmredzami neatbilstoši, maznozīmīgi vai kas ir nepārprotami otršķirīgi (sal. ar iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, 63. un 64. punkts un tajos minētā judikatūra).

- 109 Šo principu kontekstā ir jāizvērtē apskatāmā pamata pamatotība.
- 110 Apstrīdētajā lēmumā ir noliegta valsts atbalsta esamība, pamatojot, ka nav izpildīts viens no EKL 87. panta 1. punktā minētajiem priekšnosacījumiem. Saskaņā ar Komisijas minēto PN 1 mērķis nav piešķirt valsts līdzekļus ne tiešā, ne netiešā veidā, jo lielveikalu īpašnieki pretēji sūdzības iesniedzēju viedoklim ar to netiek atbrīvoti no pienākuma maksāt nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu (apstrīdētā lēmuma 43.–53. apsvērumš).
- 111 Attiecībā uz PN 1 a) apakšpunktā paredzēto atkāpi no apbūvējamās un lietojamās zemes ierobežojumiem Komisija savu viedokli, ka ar šo tiesību normu lielveikalu īpašnieki nav atbrīvoti no pienākuma valstij maksāt nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu, apstrīdētā lēmuma 30.–35. apsvērumā un 50.–52. apsvērumā ir pamatojusi šādi:
- *LRSV* paredzētie pienākumi maksāt nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu neattiecas uz lielveikaliem, jo tie ir ierīkoti uz apgūtiem pilsētas zemesgabaliem;

- Spānijas valsts tiesībās nav paredzēti citi pienākumi maksāt nodokli par [zemesgabalu] vērtības pieaugumu, kas tādā izņēmuma gadījumā kā PN 1 a) apakšpunktā minētais būtu bijuši spēkā attiecībā uz lielveikalu īpašniekiem;

  - tādēļ lielveikalu īpašniekiem neatkarīgi no PN 1 spēkā esamības nav bijis pienākums valstij maksāt nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu;

  - ja netiek grozītas spēkā esošās valsts tiesības, tad šādu pienākumu paredzēt lielveikalu īpašniekiem būtu antikonstitucionāli.
- 112 Lai atbildētu uz citiem sūdzības iesniedzēju iebildumiem, apstrīdētajā lēmumā ir norādīts, ka ar PN 1 netiek mainīts zemes [lietošanas] mērķis, ka pārvaldei klusēšanai piešķirtā termiņa saīsinājums neatbrīvo no pienākuma maksāt nodokli un ka īpašniekiem turklāt ir pienākums saņemt visas vajadzīgās atļaujas, lai atvērtu un pārvaldītu degvielas uzpildes stacijas (skat. apstrīdētā lēmuma 36.–42. apsvērumu).
- 113 Ir jāatzīst, ka šis pamatojums ļauj ieinteresētajai personai saprast šī apstrīdētā lēmuma iemeslus, jo tajā skaidri un nepārprotami ir atspoguļoti apsvērumi, saskaņā ar kuriem Komisija uzskatīja, ka tiešas vai netiešas valsts līdzekļu piešķiršanas priekšnosacījumi nav izpildīti, un tādēļ neizteica nekādus iebildumus. Ņemot vērā prasības pieteikuma formulējumu, šķiet, ka prasītājas arī varēja saprast lēmumā minētos iemeslus. Ar savu pirmo pamatu tās apšaubā dažādos iepriekš 111. punktā

izklāstītos argumentus un secinājumu, ka ar PN 1 netika mainīts zemes [lietošanas] mērķis. Ar savu otro pamatu tās atkārtoti apšaubā vispārīgo PN 1 vērtējumu ar Kopienas tiesību palīdzību, ko Komisija ir veikusi apstrīdētajā lēmumā un kas ir apkopots iepriekš 110. punktā.

- 114 Apstrīdētā lēmuma pamatojuma dēļ arī Pirmās instances tiesa var pārbaudīt lēmuma likumību. Tādēļ apstrīdētais lēmums ir pietiekami pamatots; trešais pamats tādēļ ir jānoraida.

4. Par ceturto pamatu, kas attiecas uz labas pārvaldības principa, EKL 88. panta 2. punkta un Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 115 Sākotnēji prasītājas norāda, pirmkārt, ka Komisija ir pārkāpusi labas pārvaldības principu, jo tā rūpīgi un objektīvi nav izvērtējusi to sūdzību.
- 116 Komisija lietu ir izmeklējusi ilgi, kā rezultātā tām un to biedriem ir radušies zaudējumi. Izmeklēšanas, kas ilga gandrīz divarpus gadus, laikā PN 1 pilnībā ir zaudējuši savu nozīmi, jo pie lielveikaliem bija iespējams atvērt neskaitāmas degvielas uzpildes stacijas. Prasītājas šajā kontekstā atgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Komisija nevar pagarināt iepriekšējās izskatīšanas stadiju, kas vajadzīga, lai rastos viedoklis par strīdīgo pasākumu kvalifikāciju un to

saderīgumu ar kopējo tirgu. Šajā lietā laikposms, kas pārsniedz 27 mēnešus, nav pamatots. It īpaši apšaubāms ir tas, ka no 2002. gada 8. februāra vēstules, kurā ietverts Komisijas pagaidu viedoklis, līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanai 2002. gada 13. novembrī bija pagājuši deviņi mēneši.

- 117 Otrkārt, prasītājas uzskata, ka Komisija nav rīkojusies sistemātiski un ir izklāstījusi lielākoties nepamatotus dažādus viedokļus. Turklāt tā nav reaģējusi uz dokumentiem, kurus prasītājas ir iesniegušas par šaubīgajiem jautājumiem.
- 118 Treškārt, prasītājas uzsver, ka, atsacīdamās veikt formālo izmeklēšanas procedūru, neņemot vērā nopietnās šaubas par PN 1 saderīgumu ar kopējo tirgu, Komisija ir pārkāpusi EKL 88. panta 2. punktu un Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktu.
- 119 Tās uzskata, ka pirmās izvērtēšanas laikā Komisijai nebija ļauts novērst visas grūtības par PN 1 kvalificēšanu kā valsts atbalstu. Šādu grūtību esamību pierādīja ne vien ilgā iepriekšējā izskatīšana, bet arī būtiska Komisijas viedokļu maiņa. Visā izmeklēšanas laikā Komisija apstiprināja, ka PN 1 ir valsts atbalsts, un vēlāk konstatēja, ka runa ir par valsts atbalstam līdzīgu pasākumu. Tā atturējās izteikties vien par tiešu vai netiešu valsts līdzekļu piešķiršanu. Visbeidzot, pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas tā vispār neatsaucās uz *LRSV* 14. pantu, lai arī šī tiesību norma tai bija zināma.
- 120 Komisija uzskata, ka tā sūdzību ir izvērtējusi rūpīgi un objektīvi, un prasītājas nav darijušas zināmus faktus, kas pierādītu pretējo. Turklāt prasītājas nav paskaidroju-

šas, kāpēc tās ir skāris [lēmums] un kādi zaudējumi tām ir radušies, un ka PN 1 var likumīgi turpināt palikt spēkā, jo tie neatbilst valsts atbalstam. Komisija arī uzskata, ka izmeklēšanas laiks nav bijis atkarīgs no tās šaubām, kas tai bija, bet gan no tā, ka tā rūpīgi izmeklēja un izvērtēja prasītāju papildus iesniegtos apsvērumus un informāciju.

Pirmās instances tiesas vērtējums

Par izmeklēšanas ilgumu

- ¹²¹ Saskaņā ar judikatūru Komisijai gadījumā, ja attiecīgā dalībvalsts to nav informējusi par strīdīgajiem valsts pasākumiem, tai nav jāveic šo pasākumu iepriekšēja izmeklēšana noteiktā termiņā. Ja ieinteresētā trešā persona ir iesniegusi sūdzību par nepaziņotajiem valsts pasākumiem, tad tai šī sūdzība EKL 88. panta 3. punktā paredzētās iepriekšējas izskatīšanas stadijas ietvaros rūpīgi un objektīvi ir jāizskata pienācīgas EK līguma pamatnoteikumu par valsts atbalstiem piemērošanas interesēs. No tā īpaši izriet, ka Komisija neierobežoti nevar pagarināt valsts atbalstu, par kuriem tika iesniegta sūdzība, iepriekšējas izskatīšanas procedūru, jo šajā stadijā Komisija var tikai noformulēt savu pirmo viedokli par izvērtējuma pamatā esošo pasākumu kvalifikāciju un to saderīgumu ar kopējo tirgu (skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 10. maija spriedumu lietā T-46/97 SIC/Komisija, *Recueil*, II-2125. lpp., 103., 105. un 107. punkts un tajos minētā judikatūra).

- 122 Iepriekšējas izskatīšanas procedūras piemērotais ilgums ir jāpamato ar katru atsevišķā gadījuma ārkārtas apstākļiem un it īpaši šī gadījuma kontekstu, dažādām procedūras stadijām, kas Komisijai jānoslēdz, lietas sarežģītību un tās nozīmi attiecībā uz dažādiem lietas dalībniekiem (Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. septembra spriedums lietā T-95/96 *Gestevisión Telecinco/Komisija, Recueil*, II-3407. lpp., 75. punkts).
- 123 Šajā lietā ir jānorāda, ka savā sūdzībā un pēc tam apsvērumos sūdzības iesniedzējas Komisijai darīja zināmus virkni apgalvojumus par dažādiem PN 1 aspektiem, kas tika pamatoti ar juridisko analīzi, norādēm uz Spānijas tiesībām un Spānijas judikatūru, kā arī neskaitāmiem dokumentiem. Komisija pamatoti norāda, ka tai bija jāizvērtē visi tiesiskie un faktiskie apstākļi, ko tai bija paziņojušas sūdzības iesniedzējas.
- 124 Tajā pat laikā šie apstākļi nepamato Komisijas veiktās iepriekšējas izskatīšanas procedūras laiku, kas ilga gandrīz divdesmit astoņus mēnešus.
- 125 Pirmkārt, sūdzības iesniedzējas iesniedza relatīvi daudz informācijas, taču ne tik daudz, lai ar to izskaidrotu izmeklēšanas ilgumu. Apsvērumi, ko sūdzības iesniedzējas iesniedza pēc sūdzības, lielākoties palīdzēja attīstīt, labāk paskaidrot vai ilustrēt jautājumus, kas tika izvērtēti administratīvajā procedūrā, un nevis lai izvirzītu papildu iebildumus par PN 1. Tādēļ arī šie apsvērumi nevar būt pamats būtiskam izmeklēšanas procedūras laika pagarinājumam.
- 126 Attiecībā uz laiku starp 2002. gada 8. februāra vēstuli, kurā ietverts Komisijas pagaidu viedoklis, un galīgā lēmuma pieņemšanu 2002. gada 13. novembrī — lai gan

prasītājas Komisijai 2002. gada 8. martā nosūtīja piezīmes apmēram divdesmit lappušu garumā ar vairākiem pielikumiem, tomēr tās ir būtiskāko argumentu kopsavilkums, ko sūdzības iesniedzējas izvirzīja visas administratīvās procedūras laikā. Fakts, ka Komisijai šos argumentus vajadzēja rūpīgi izvērtēt, tādēļ nepamato laiku, kas ilga vairāk nekā deviņus mēnešus.

127 Otrkārt, attiecībā uz Komisijas veiktajiem procesuālajiem pasākumiem ir jākonstatē, ka tā, neņemot vērā sanāksmes un telefona sarunas ar sūdzības iesniedzēju pārstāvjiem 2000. gada decembrī, aicināja Spānijas Karalisti sniegt atbildi uz lūgumu. Uz šo lūgumu Spānijas Karaliste sniedza atbildi 2001. gada februārī, iesniedzot piezīmju, kas bija pamatotas tika ar spēkā esošo Spānijas tiesību interpretāciju, kopsavilkumu. Tādēļ Komisijas veiktie pasākumi neattaisno izmeklēšanas ilgumu.

128 Treškārt, nekas nepamato pieņēmumu, ka apskatāmā lieta ir tik sarežģīta, ka tās izmeklēšanai būtu vajadzīgi vairāk nekā divi gadi. Tā kā Komisija savu konstatējumu par tiešu vai netiešu valsts līdzekļu piešķiršanas neesamību būtībā ir pamatojusi ar spēkā esošo Spānijas tiesību izvērtējumu, tad neliekas, ka Komisijai bija jāveic izvērstā faktu analīze vai jāveic citi laikietilpīgi pasākumi. Arī fakts, ka vēstule ar pausto pagaidu viedokli un apstrīdētais lēmums ir pārāk īsi, neliecina par to, ka minētā lieta ir īpaši sarežģīta.

129 No tā izriet, ka, iepriekšējas izskatīšanas ietvaros sūdzību izskatīdama gandrīz divdesmit astoņus mēnešus, Komisija lēmumu nav pieņēmusi samērīgā termiņā un tādēļ nav izpildījusi pienākumu veikt rūpīgu izvērtējumu.

- 130 Lai gan samērīga termiņa ievērošana administratīvās procedūras laikā ir vispārīgs Kopienų tiesību princips, kas ir piemērojams izmeklēšanas procedūrās par valsts atbalstiem un tā ievērošanu nodrošina Kopienų tiesas, tikai fakts vien, ka lēmums ir pieņemts, beidzoties samērīgajam termiņam, nav pietiekams, lai noteiktu, ka Komisijas saskaņā ar EKL 88. panta 3. punktu pēc iepriekšējas izskatīšanas pieņemtais lēmums ir prettiesisks (šajā sakarā skat. Tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 1. augusta rīkojumu lietā T-378/02 R *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, *Recueil*, II-2921. lpp., 65. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 131 Šajā kontekstā prasītājas atsaucas uz diviem ārkārtas apstākļiem. Pirmkārt, tām un to biedriem PN 1 piemērošanas dēļ izmeklēšanas laikā radās zaudējumi. Otrkārt, pārmērīgi ilgā Komisijas izmeklēšana norāda uz to, ka tai bija nopietnas grūtības, lai attaisnotu formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu.
- 132 Tomēr prasītāju argumentam par to un to biedru ciestajiem zaudējumiem šīs prāvas ietvaros nav nozīmes, jo tā attiecas tikai uz apstrīdētā lēmuma atcelšanu un tādēļ arī tikai uz pārbaudi par [tiesību akta] likumību. Tas, vai samērīgā termiņa neievērošanai kopā ar Komisijas attiecīgo pienākumu uzsākt formālo izmeklēšanas procedūru ir nozīme, tiks izvērtēts nākamā, turpmāk minētā pamata ietvaros.

Par formālās izmeklēšanas procedūras neuzsākšanu

- 133 Kā jau tas tika minēts iepriekš 44. punktā, ir jānorāda, ka no EKL 88. panta 3. punktā minētās valsts atbalstu iepriekšējas izskatīšanas stadijas, kas ir domāta tam, lai Komisija varētu noformulēt pirmo viedokli par attiecīgā pasākuma kā valsts atbalsta

kvalifikāciju un daļēju vai pilnīgu saderīgumu ar kopējo tirgu, ir jānošķir 2. punktā noteiktā izmeklēšanas procedūra. Tikai šajā stadijā, kas domāta tam, lai Komisija iegūtu visaptverošu informāciju par visiem lietas aspektiem, ar EK līgumu tiek paredzēts Komisijas pienākums dot [lietā] iesaistītajām personām iespēju iesniegt savas piezīmes.

134 No Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punkta un judikatūras izriet, ka Komisijai ir jāuzsāk EKL 88. panta 2. punktā paredzētā procedūra, ja pirmās izmeklēšanas laikā tā nav novērsusi grūtības par to, vai tās kontrolējamais valsts pasākums ir atbalsts EKL 87. panta 1. punkta izpratnē; tas ir spēkā, ja pirmās šīs izskatīšanas laikā nebija radusies pārlicība, ka apskatāmā darbība, ja tā ir valsts atbalsts, katrā ziņā ir saderīga ar kopējo tirgu (Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. septembra spriedums lietā T-11/95 *BP Chemicals/Komisija, Recueil*, II-3235. lpp., 166. punkts).

135 Tomēr termiņa notecējums, kas ievērojami pārsniedz to, ka parasti ir nepieciešams, lai veiktu pirmo izmeklēšanu EKL 88. panta 3. punkta ietvaros, tomēr kopā ar citiem apstākļiem var būt pamats atzīt, ka Komisijai bija radušās nopietnas izvērtēšanas grūtības, tādēļ bija jāuzsāk procedūra saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu (iepriekš minētais spriedums lietā *SIC/Komisija*, 102. punkts).

136 Kā tas tika minēts iepriekš 121.–129. punktā, pagājušais laiks ievērojami pārsniedz to, ka parasti bija nepieciešams, lai veiktu pirmo izskatīšanu EKL 88. panta 3. punkta ietvaros. Tomēr ir jākonstatē, ka bez samērīgā termiņa notecējuma bija arī citi apstākļi, kas tomēr nav pierādīti.

- 137 Faktiski attiecībā uz Komisijas šaubām par valsts atbalsta kvalifikāciju, pirmkārt, nav nozīmes viedoklim par to, ka Komisija visas izmeklēšanas laikā bija minējusi, ka PN 1 ir valsts atbalsts, jo tas ir pretrunā procesuālajos dokumentos minētajai un administratīvajai procedūrai, kā to savā prasības pieteikumā ir aprakstījušas prasītājas.
- 138 Otrkārt, lai gan Komisija savā 2002. gada 8. februāra vēstulē, kurā ietverts tās pagaidu viedoklis, ir minējusi, ka “PN 1 noteikumus [...] [varētu] atzīt par valsts atbalstam līdzīgiem pasākumiem”, tomēr tā tajā pašā teikumā ir turpinājusi, ka “tie [tai pat laikā] nav finansēti no valsts līdzekļiem un tādēļ tiem nav piemērojams [...] [EKL 87. panta 1. punktā paredzētais aizliegums]”. 2002. gada 8. februāra vēstulē paustais viedoklis tādēļ neatbilst apstrīdētajā lēmumā minētajam, kura pamatotība tika izvērtēta pirmā un otrā pamata ietvaros. Tādējādi 2002. gada 8. februāra vēstulē minētais nav pamats, lai atzītu, ka Komisijai iepriekšējas izskatīšanas laikā bija bijušas nopietnas grūtības.
- 139 Treškārt, attiecībā uz minēto Komisijas viedokļa maiņu apstākļi, ka Komisija ar tās rīcībā esošās informācijas palīdzību pauž šaubas par valsts pasākuma kā valsts atbalsta jautājumu, taču pēc papildu informācijas saņemšanas no sūdzības iesniedzējam šādu viedokli vairs nepārstāv, nenozīmē, ka tā bija saskārusies ar nopietnām grūtībām. Ja arī Komisijai, pastāvot nopietnām grūtībām, nav diskrecionāras varas attiecībā uz lēmumu par formālas izmeklēšanas procedūras uzsākšanu, tad tai tomēr ir zināma rīcības brīvība, izmeklējot un izvērtējot atsevišķa gadījuma apstākļus, lai konstatētu, vai tie pamato nopietnas grūtības. Saskaņā ar EKL 88. panta 3. punkta mērķi un tās labas pārvaldības pienākumu Komisija var vest dialogu ar sūdzību iesniedzējiem, lai novērstu iepriekšējas izskatīšanas procedūrā radušās grūtības (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2001. gada 15. marta spriedumu lietā *Prayon-Rupel/Komisija T-73/98, Recueil, II-867. lpp., 45. punkts*).

Taču šādu pilnvaru priekšnosacījums ir tas, lai Komisija savu viedokli var pieskaņot dialoga rezultātam un lai šī pielāgošana jau sākotnēji nav pierādījums nopietnām grūtībām.

140 Ceturtkārt, lai gan prasītājas Komisijai pārmet, ka tā pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas nav pienācīgi ņēmusi vērā *LRSV* 14. pantu, tās tomēr nav pierādījušas šī apstākļa nozīmi izmeklēšanas par nopietnām grūtībām ietvaros. Tā kā Komisijai nav jāuzklausa sūdzības iesniedzēji (iepriekš minētais spriedums lietā *Komisija/Sytraval* un *Brink's France*, 58. un 59. punkts), tai nav arī viņiem jānorāda tiesiskais pamatojums, ar kuru tā vēlas pamatot savu lēmumu. Tādējādi tas, ka trūkst šādas norādes, obligāti nenozīmē, ka Komisijai bija saskārusies ar grūtībām.

141 Turklāt Komisija 2002. gada 8. februāra vēstulē paskaidroja, ka “[tai] iesniegtā informācija liecina par to, ka [lielveikalu īpašniekam, kas lūdzis grozīt zemesgabala, uz kura atrodas lielveikals, lietošanas nosacījumus], nav tiesībās noteikta pienākuma maksāt atlīdzību”. Ar šo formulējumu tika norādīts, ka Komisija kā pamatojumu ir izmantojusi spēkā esošo Spānijas tiesību, kuru būtiska sastāvdaļa ir *LRSV*, vērtējumu. Lai gan Komisija prasītājām skaidri nav paziņojusi, ka tās vērtējuma pamatā būs *LRSV*, tā šīs tiesību normas tekstu ir ņēmusi vērā jau apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī.

142 Ņemot vērā visu iepriekš teikto, ir jākonstatē, ka, lai gan administratīvās procedūras ilgums būtiski pārsniedz to, kas parasti ir nepieciešams, lai veiktu pirmo izmeklēšanu EKL 88. panta 3. punkta noteikumu ietvaros, tomēr juridiski pietiekami nav pierādīts, ka Komisijai bija radušās nopietnas grūtības, kas pamatotu formālas izmeklēšanas uzsākšanu saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu.

Par citām Komisijas pieļautajām kļūdām izmeklēšanā

- 143 Lai gan prasītājas norāda, ka Komisija nav rīkojusies sistemātiski, nav paudusi pamatotus dažādus viedokļus un nav reaģējusi uz prasītāju iesniegtajiem dokumentiem par šaubīgajiem jautājumiem, tās min tikai apkopojošus apgalvojumus, kas nav pamatoti ar izvērstu informāciju vai pierādījumiem un tādēļ ir noraidāmi kā nepamatoti.
- 144 Tā kā nav atbalstāms neviens no ceturtnā pamata ietvaros izvirzītajiem iebildumiem, tad šis pamats ir jānoraida.

5. Par lūgumu iesniegt pierādījumus

- 145 Prasītājas lūdz, lai Komisija iesniedz administratīvās lietas materiālus, ieskaitot Spānijas Karalistes atbildi uz Komisijas lūgumu iesniegt informāciju, un vēlāk Spānijas Karalistes un trešo personu iesniegtos apsvērumus.
- 146 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Komisija savam atbildes rakstam pievienoja Spānijas Karalistes atbildi uz lūgumu sniegt informāciju. Tā kā Pirmās instances tiesa visus prasītāju izvirzītos iebildumus varēja izvērtēt, pamatojoties uz procesuālajiem dokumentiem pievienotajiem dokumentiem, tad Komisijai vairs nav jālūdz iesniegt papildu dokumentus. Tādēļ lūgums iesniegt pierādījumus ir jānoraida.

147 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

148 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punktam, ja lietas dalībniekiem spiedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs vai ja pastāv izņēmuma apstākļi, Pirmās instances tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Šajā gadījumā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs attiecībā uz apstrīdētā lēmuma atcelšanu, taču Pirmās instances tiesa izlēma, ka Komisija nav izpildījusi pienākumu par rūpīgu iesniegtās sūdzības izvērtēšanu. Šajos apstākļos ir jānolemj, ka prasītājas sedz trīs ceturtdaļas no saviem tiesāšanās izdevumiem, trīs ceturtdaļas no Komisijas tiesāšanās izdevumiem un visus *ANGED* tiesāšanās izdevumus. Komisija sedz vienu ceturtdaļu no saviem tiesāšanās izdevumiem un vienu ceturtdaļu no prasītāju tiesāšanās izdevumiem.

149 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstīm, kas iestājušās lietā, savi izdevumi jāsedz pašām. Tādējādi Spānijas Karaliste sedz savus izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

- 2) prasītājas atlīdzina trīs ceturtdaļas no saviem tiesāšanās izdevumiem, trīs ceturtdaļas no Komisijas tiesāšanās izdevumiem un visus *Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución* tiesāšanās izdevumus;
- 3) Komisija atlīdzina vienu ceturtdaļu no saviem tiesāšanās izdevumiem un vienu ceturtdaļu no prasītāju tiesāšanās izdevumiem;
- 4) Spānijas Karaliste atlīdzina savus tiesāšanās izdevumus.

Pirrung

Meij

Forwood

Pelikánová

Papasavvas

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 12. decembrī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

J. Pirrung

Satura rādītājs

Prāvas priekšvēsture	II - 4746
1. Spānijas tiesību akti	II - 4746
2. PN 1 un Dekrēts-likums	II - 4750
3. Procedūra Komisijā	II - 4750
4. Apstrīdētais lēmums	II - 4752
Process un lietas dalībnieču prasījumi	II - 4753
Par pieņemamību	II - 4756
1. Par atsevišķu prasītāju 2005. gada 14. oktobra apsvērumu pielikumu pieņemamību	II - 4756
2. Par prasības pieņemamību	II - 4757
Lietas dalībnieču argumenti	II - 4757
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 4760
Par lietas būtību	II - 4765
1. Par pirmo pamatu, kas saistīts ar acīmredzami kļūdainu Spānijas tiesību aktu novērtējumu	II - 4765
Par pirmo daļu, kas saistīta ar acīmredzami kļūdainu pienākuma maksāt nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu	II - 4765
Lietas dalībnieču argumenti	II - 4765
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 4769
— Par tiesību aktu, ar ko paredz nodokļa par [zemesgabala] vērtības pieaugumu, spēkā esamību	II - 4769
— Par administratīvo praksi, ar ko valstij tiek ļauts iekasēt nodokli par [zemesgabala] vērtības pieaugumu	II - 4772
	II - 4795

Par otro daļu, kas attiecas uz acīmredzami kļūdainu zemes [lietošanas] mērķa mainīšanas novērtējumu	II - 4774
Lietas dalībnieču argumenti	II - 4774
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 4775
2. Par otro pamatu, kas attiecas uz kļūdainu valsts atbalsta jēdziena interpretāciju un piemērošanu	II - 4776
Lietas dalībnieču argumenti	II - 4776
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 4778
3. Par trešo pamatu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu	II - 4780
4. Par ceturto pamatu, kas attiecas uz labas pārvaldības principa, EKL 88. panta 2. punkta un Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punkta pārkāpumu	II - 4783
Lietas dalībnieču argumenti	II - 4783
Pirmās instances tiesas vērtējums	II - 4785
Par izmeklēšanas ilgumu	II - 4785
Par formālās izmeklēšanas procedūras neuzsākšanu	II - 4788
Par citām Komisijas pieļautām kļūdām izmeklēšanā	II - 4792
5. Par lūgumu iesniegt pierādījumus	II - 4792
Par tiesāšanās izdevumiem	II - 4793